

[Korsgaard.]

2den Ordfører, eller hvad man nu vil kalde det.

Baggrunden for Komplekset er jo, at man herigennem vil gøre noget, der er nødvendigt, og for saa vidt altsaa ogsaa gavnligt. Det kan ikke benægtes, at der er mange, som mener, at Lovforslagene er nødvendige, men det kan heller ikke benægtes, at der er nogle, der mener, at de ikke er det. Af dem, der ikke mener det, vil jeg gerne nævne Professor Jørgen Pedersen, Aarhus, som offentligt har skrevet en Artikel derom. Nu vil sagtens de fleste altid bedømme en Mand efter, om han er enig med en selv eller ikke. Hvis han ikke er enig med en selv, er han en Mand, der intet ved om Tingene, er han enig med en selv, er han en begavet Mand. Den Bedømmelse har jeg selv adskillige Gange været udsat for, efter hvad jeg har ladet mig fortælle. Jeg har været enig og uenig med Professor Jørgen Pedersen om forskellige Forhold, men jeg har altid betragtet ham som en begavet Mand. Men han er jo ikke alene. Han henviser til Professor Ohlin, en Mand, der var Professor ved Københavns Universitet, og som nu befinder sig i et Land, der hedder Sverige, og hvis Pengepolitik jo ikke er daarligere end Danmarks, og hævder, at hans Opfattelse er den samme. Vi har faaet en meget fortrolig Redegørelse i Finansudvalget, det fik vi ogsaa tidligere i Skatteudvalget. Da der var gaaet nogle Dage, saa var den ikke mere fortrolig, og nu citeres og afskrives den i Bladene, men jeg ved ikke, om man har Lov til at udtale sig om den, der er uddelt i Finansudvalget. Saa meget maa man maaske sige, at denne Betænkning er afgivet af en høj Embedsmand, og saa vidt jeg har kunnet finde ud af Betænkningen, er han heller ikke af den Tro, at Forslagene er nødvendige.

Nu kunde man spørge, hvad jeg selv tror. Dertil vil jeg svare, at jeg stiller mig tvivlende, men naturligvis maa jeg bøje mig for det politiske Synspunkt, der nu har gjort sig gældende til Gunst for Forslaget, som har faaet Tilslutning fra de samarbejdende Partier. Jeg vil dog sige for mit eget Vedkommende, at det, jeg lægger Hovedvægten paa i Sagen, det er, bortset fra Krigskonjunkturskatten, som jeg ubetinget ikke er nogen Uven af, ikke Forslagene i sig selv, det er den psykologiske Virkning, de maaske kan have. Hvis man virkelig vil gennemføre et Lønstop, er det af Betydning, at man over for den Mand, der mener, at han burde have mere i Løn, kan henvise til, at ogsaa de bedre stillede Kredse har faaet paalagt visse Byrder. Det er den Betragt-

ning, som for mig er den vigtigste, idet jeg tror, at Lønstop og Prisstop er de vigtigste Foranstaltninger til Imødegaaelse af den Inflation, som man naturligvis med ikke ringe Ret kan befrygte.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg vende mig til de enkelte Afsnit i Forslaget og begynde med Krigskonjunkturskatten, om hvilken jeg allerede har sagt, at jeg ubetinget mener, at det er rigtigt at tage en saadan Skat. Jeg maa dog samtidig sige, at den Maade, man efter Forlaget her, sammenholdt med Skatteloven af Marts 1943, gør det paa, synes jeg ikke er saa god, som den kunde være. Jeg synes nemlig, det er urimeligt at have baade en Merindkomstskat og en Krigskonjunkturskat, og det skal vel heller ikke være nogen Hemmelighed, at den højtærede Finansminister paa et vist Tidspunkt har fremlagt et Forslag — om det saa var godt eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om —, som knyttede disse to Ting sammen. Jeg synes, at det rent principielt var saa afgjort at foretrække, om de var sammenknyttet. Jeg har haft Lejlighed til at veksle nogle Ord med den højtærede Finansminister om Sagen — ikke meget indgaaende, men ganske overfladisk —, og jeg har gjort gældende over for den højtærede Finansminister, at jeg ikke kunde se, at det var teknisk umuligt endnu at forandre Signaler paa dette Omraade. Det Antal Personer, der i København er undergivet Merindkomstbeskatning, er, efter hvad jeg mener at have faaet oplyst fra god Kilde, kun 700, altsaa i Forhold til det meget store Antal Skatteydere for ingen Ting at regne.

At foretage en Ændring kan derfor efter mine Begreber teknisk set ikke volde uoverstigelige Vanskeligheder, men hvis jeg skulde raade — jeg kommer sikkert ikke ene til at raade i dette Land —, vilde jeg nu lave Krigskonjunkturskatten principielt noget anderledes, idet jeg vilde søge at finde ud af, hvad Krigen for den og den Mand har skabt af urimelige Indkomster — og at det ikke er helt faa Tilfælde, hvor man kan tale om noget saadant, vil ingen kunne benægte. Jeg sidder i Landsskatteretten, og jeg husker en enkelt Skatteyder — hans Navn kan jeg ikke huske, og hvis jeg kunde, maatte jeg alligevel ikke nævne det —, som normalt havde haft en Indtægt paa 5 000 Kr. Han var sammen med to andre i et Interessentskab, og nu havde de hver især 150 000 Kr. Man tør vel nok antyde, at det var Krigskonjunkturgevinst, og at det er naturligt, at en saadan Indtægt beklippes meget alvorligt, antager jeg, at de